

Jill Mansellová

A woman with long brown hair, wearing a red sleeveless dress, is walking away from the camera on a sandy beach. She is holding a red ribbon in her left hand. To her left, a small white dog is walking. The background shows a blue ocean under a blue sky with some clouds. There are green plants on the right side of the beach.

SRDCU
NEROZKÁŽEŠ

SRDCU
NEROZKÁŽEŠ

SRDCU NEROZKÁŽEŠ

Jill Mansellová

Original title:
Jill Mansell: THE UNPREDICTABLE CONSEQUENCES OF LOVE
Copyright © 2014 by Jill Mansell
Cover design © Siobhan Hooper
Cover photographs © nevodka/Shutterstock (žena),
Judy Freilicher/Alamy (pes), John Shepherd/Getty Images (pozadie)

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015
Translation © Mária Holečková, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Vilhanová
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti
sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými
alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami
či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-411-3

Svoju knihu venujem týmto skvelým ľuďom:

Elaine Worthingtonovej

Marie Masonovej

Debbie Matsellovej

Amande Morrisovej

Tine Rashidovej

Nine Claridgeovej

Kim Jacksonovej

Mel Russellovej

Juliette Morrisonovej

Deb Kirbyovej

Alison Faiersovej

Victorii Clarkovej

Carolyn Abberleyovej

Dianne Trowerovej

Helen Heaneyovej

Trish Daviesovej

Awen Mai Parryovej-Williamsovej

Bev Symondsovej

Valerie Jefferyovej

Caroline Kitcherovej

Karen Smythovej

Marj Flynnovej

Yvonne Maddocksovej

Ciare Lavertyovej

Tracy Reckovej

Denise Lavellovej

Jakovi Christopherovi Wilmottovi

Možno bude pre vás prekvapením, že tu vidíte svoje mená. Nominovala vás vaša rodina a vaši priatelia. Nie je to úžasné? Ďakujem všetkým za štedré príspevky charite Comic Relief – ste hviezdy!

1. kapitola

SOPHIE WELLSOVÁ STÁLA V PRIJÍMACOM SALÓNE S VYSOKÝM stropom hotela Mariscombe House a pripravovala sa na fotenie.

Pôvodný plán, podľa ktorého mala rodinu Roperovcov fotografovať na dokonalej lúke, prekazilo nepriaznivé počasie. Od rána vonku lialo a termín sa už nedal posunúť, pretože dvaja členovia famílie mali na druhý deň letieť naspäť do Austrálie.

Emma Roperová však presne vedela, čo chce. Zatelefonovala Sophie a oznámila jej, že ak nemôžu byť vonku, požaduje namiesto toho fotenie v bielom odeve na pozadí rovnakej farby. Moderné a super. „Nech sme ako z reklamy,“ nadchýnala sa. Zo seba a zo svojej umeleckej predstavivosti mala radosť. Ešte doložila: „Tak sme dohodnuté. Uvidíme sa o tretej v hoteli. Bude to skvelé!“

Niektorí klienti uprednostnili, keď im Sophie navrhla štýl a pozadie fotografie, iní sa radi rozhodovali sami. Emma Roperová patrila k druhej skupine a Sophie to vôbec neprekážalo. Priniesla si osvetlenie, mobilný stojan, biele pozadie a látku rovnakej farby ako podklad na podlahu. Emma si želala pôsobiť ako v reklame, tak sa jej to Sophie chystala splniť.

Ustúpila, aby si pozrela výsledok a doladila osvetlenie. Vtom do miestnosti nazrela elegantná Dot Strachanová.

„No teda! Hádám som si mala priniesť slnečné okuliare,“ zvolala veselo a zažmurkala, oslepená žiarou malých reflektorov. „Iba som sa chcela spýtať, drahá, či si nedáte kávu.“

Sophie si želala, aby v Dotinom veku vyzerala rovnako. Sedemdesiatdvaročná dáma bola štýlová, mala dokonalé lícne

kosti, iskriace modré oči, opálenú pokožku a upravené svetlé, takmer biele vlasy. Iste, našli sa aj vrásky, no boli odrazom smiechu a spokojného života. Neúnavne pracovala s takým nadšením, že riadenie hotela vyzeralo ako hračka. Vždy nosila vkusný odev.

„Ďakujem, ale radšej nie,“ odmietla Sophie, vystrúhala grimasu a ukázala na biely aranžmán. „Pri mojom šťastí by som ju iste vyliala. Roperovci onedlho prídu a do štvrtej budeme preč. Ešte raz ďakujem, že ste nám tak narýchlo požičali túto miestnosť.“

„Nie je za čo. Kedykoľvek. Keď prídu, poviem Rose, aby ich poslala za vami.“

Keď si človek privykne na kalifornské pláže, sivé daždivé popoludnie na severnom pobreží Cornwallu sa im iste nevyrovná. Aktuálne počasie rozhodne nepôsobilo upokojujúco. Josh Strachan trávil v detstve letá v St. Carys, dnes však ľadové vlny prenechal neúnavným nadšencom, medzi ktorých patrila pes jeho starkej – dlhosrstý teriér Griff.

Ten štekal a vbehol do malej vlny, ktorá sa vyliala na pláž. Josh pokrútil hlavou a čudoval sa Griffovej odvahe. *Dobre, to stačí. Už leje ako z krhly. Je načase vrátiť sa.* Prsty si vložil do úst a hlasno zapískal, aby zaujal chlpáčovu pozornosť.

Griff ho úmyselne ignoroval ako päťročné dieťa na ihrisku, ktoré má v pláne ísť ešte raz na šmýkačku.

Josh sa vrátil do Anglicka len pred týždňom, takže sa stále spoznávali. Ruky si priložil k oboom stranám úst a autoritatívne zvolal: „Griff! K nohe! Už aj!“ *Prekliate neposlušné psisko! Určite to robí naschvál! A ja, hlupák, som Dot uveril, keď mi tvrdila, že to zviera je vycvičené.*

Josh podišiel k vode, vyzul si poltopánky a na tretí raz sa mu podarilo Griffa vziať do náručia. K obojku mu pripol vôdzku a zložil ho na zem. V tej chvíli pobrežie zaplavila vlna a zmáčala Joshovi jednu nohavicu. Psovi venoval prísny pohľad. Ten

mu ho odplatil nehanebne veselým krútením chvostom. *Bože, tá voda je ľadová!*

Keď sa vracali naspäť po Mariscombijskej pláži a blížili sa k schodom vytesaným do útesu, ktorý poskytoval návštevníkom hotela jedinečný výhľad na more, Josh spomínal na pláže v Kalifornii, ktoré opustil. *Santa Monica, Laguna, Huntington... dlhé pieskové pásy, dokonalé vlny, skvelé počasie po celý rok...*

Nebolo to však Anglicko, necítil sa tam doma. Aj tak bol väčšinou veľmi zaneprázdnený prácou s ľuďmi, ktorých ani nemal rád, a na surfovanie mu nezvýšil čas. Preto sa rozhodol, že odíde, nechá ten umelý a stresujúci svet za sebou a namiesto toho si bude užívať plnohodnotný život v spoločnosti osôb, ktoré má rád.

Aspoň tak to plánoval. Po fiasku so skupinou Ideš, Destry! nechcel vidieť nijakého rozmazaného umrŇčaného amerického tínedžera.

Zorganizovať päť detí a jedného dospelého môže byť rovnako náročné ako dirigovať orchester. „Dobre, opri si bradu o ľavú ruku a ty sa trochu nakloň dozadu. Vy dvaja zdvihnite hlavy, aby ste dovideli na mamu. A vy sa dotýkajte ich pliec... tak, skvelé! A teraz sa všetci na seba pozrite a zvolajte: „Fíha, aký si úžasný a úžasná!“

Bratia a sestry heslo vykriekli a potom sa rozosmiali. Sophie fotila ako divá. Urobila naraz pätnásť či dvadsať záberov. „Fantastické, pokračujte, teraz to povedzte niekomu inému! Dokonalé!“

Pre krik a smiech nikto nepočul škrabot na dvere. Vzápätí sa kľučka pohla, dvere sa rozleteli a rozbláznený Griff sa vrhol na čistulinkú rodinu ako chlpaté, mokré a zablatené torpédo.

„Ááá!“ vykriekli dievčatá a usilovali sa psa odtlačiť. Ten vyskakoval na chlapcov, mykal chvostom a všade zanechával špinavé stopy.

„Nie! Griff, sadni!“ zvolala Sophie, no pes ju neposlúchol. Emma bola zdesená, chlapci sa zvíjali od smiechu a biele poza-

die pokrývali tmavé flaky, pretože chlpáč sa pokúšal vytriasť si zo srsti blato.

„Moje šaty!“ zakvílila Emma. „Môj nádherný biely odev!“

„Zlý havo!“ Sophie odložila svoj nikon a zdvihla Griffa zo zeme. Nebola to celkom jeho chyba. Ospravedľňujúco sa zahľadela na Emmu a povedala: „O chvíľku sa vrátim.“

Len čo vyšla z miestnosti, vedela, čo sa stalo. Na konci chodby stál pri vchode vysoký muž, otočený chrbtom k nej. Tmavé vlasy mal začesané dozadu a mokré od dažďa. Zo sivo-bielej košele a z džínsov kvapkala voda. Z ľavej ruky mu visela vôdzka, na ktorej konci chýbal pes.

Keď sa k nemu Sophie blížila, počula, ako hovorí: „Dobre, vyriešim to. Maj sa.“ Potom telefonát ukončil a mobil si vložil do zadného vrecka.

Poklopkala ho po pleci. „Prepáčte, myslím, že ste niečo stratili.“

Obrátil sa, obočie mal zdvihnuté a zbadal, koho Sophie zvierá v náručí.

„Ach, aha. Ďakujem.“

Evidentne ho to vôbec netrápi, pomyslela si Sophie.

„Nemôžete ho len tak pustiť a spôsobiť všade pohromu,“ upozornila muža.

„To som ani neurobil.“ Očividne ho jej tón zaskočil. „Vložil som ho do košíka v kancelárii.“

„Je celý mokrý a od blata!“

„Chystal som sa zísť po uterák, aby som ho osušil, no vtom mi zazvonil telefón. Bol to dôležitý hovor.“

„Podte so mnou. Ukážem vám, čo spravil.“

„Ach, bože.“ Jeho obočie sa vrátilo na pôvodné miesto, zhlboka vzdychol a nasledoval ju. Keď prišli k zatvoreným dverám na prijímacom salóne, Josh sa začal brániť: „Počkajte, nemôžete ma viniť z toho, čo sa stalo dnu. Keď sme vošli, skontroloval som všetky dvere. Boli pozatvárané.“

Sophie vedela, kto ten muž je. Možno sa predtým nestretli, nebolo však nijakým tajomstvom, že Josh Strachan sa vrá-

til do St. Carys a do hotela, ktorý pred tromi rokmi so starkou kúpil.

Pánabeka, ten chlap vyzerá skutočne dobre. Bolo fascinujúce, že sa naňho dokáže hnevať a v tej istej chvíli si uvedomuje, aký je atraktívny.

„Chcete mi azda povedať, že vás Dot nevarovala pred jeho trikom?“ Zložila Griffa na zem a zľahka sa dotkla mosadznej kľučky. Pes okamžite prudko vyskočil, zubami sa zachytil o kov a ako cirkusant sa začal prudko mykať vo vzduchu, aby dve-re otvoril. Tie sa rozleteli, Sophie chlpáča opäť rýchlo vzala na ruky a víťazne vyriekla: „*Et voilà.*“

Všimla si, ako Josh Strachan pri pohľade na neporiadok v miestnosti potichu zahrešil: *No doriti.* Musela uznať, že jeho nasledujúca reakcia bola veľmi vhodná. Zdvihol ruky v ospravedlňujúcom geste a prihovoril sa skupinke vnútri: „Veľmi ma to mrzí. Je to moja chyba. Netušil som, že dokáže otvárať dvere.“

Väčšina rodiny ho ignorovala. Deti sa smiali a navzájom sa fotili mobilnými telefónmi. Iba Emma, ich matka, na Josha zlovestne zazrela a oznámila mu: „Všetko je zničené. Naše skvelé fotenie...“

„Uvedomujem si to a je mi to ľúto. Nedalo by sa to preložiť na iný termín? Samozrejme, náklady uhradím.“

„Dvojičky zajtra ráno odlietajú do Austrálie. Takže nie. No ďakujem vám, že ste pokazili niečo veľmi dôležité.“ Hlas jej preskočil, oči zaliali slzy a zašepkala: „Nemôžem tomu uveriť...“

„Dobre, vyriešime to,“ ozvala sa Sophie a odovzdala Griffa Joshovi. „Prosím vás, vezmite ho preč a osušte ho. Dajte nám päť minút a potom ho prineste naspäť.“

„Čože?“ Josh na ňu zízal, akoby stratila rozum.

„Prečo chcete, aby sem to stvorenie pustil po tom, čo tu narobilo?“ vykrikla Emma.

„Len to urobte,“ trvala na svojom Sophie a naznačila Joshovi, aby už odišiel. Potom sa obrátila k Emme. „Bude to v poriadku, neplačte, prosím.“

„No všetko je zničené.“

„Viem, že ste rozrušená, nie je to však aj preto, lebo vaši chlapci zajtra cestujú do Austrálie?“

Emma sa roztrasene nadýchla, opatrne si osušila oči vreckovkou a prikývla. „Samozrejme, že áno. Nedokážem sa s tým zmieriť. Majú iba osemnásť... detičky moje... ako to bez nich zvládnem?“

„Rozumiem vám, no bude to dobrodružstvo.“

Žena spustila plecia. „Možno pre nich, ale ja sa tu od strachu zbláznim. Stále dúfam, že si to rozmyslia a zostanú doma.“ Opäť sa jej roztriasol hlas. „Zatiaľ sú však pevne rozhodnutí. Ktovie, ako to tam zvládnú. Keby som im každé ráno neprichystala čisté ponožky, pokojne by si obliekli tie špinavé zo včera!“

„Ach, budete to mať ťažké,“ súcitila s ňou Sophie, „ale im to pomôže. Len počkajte a uvidíte.“

„Už zasa plače?“ ozval sa jeden z chlapcov, usmial sa a pokrútil hlavou. „No tak, mami. Všetko je v pohode. Upokoj sa.“

Emma sa pokúsila o úsmev. „Viem, zlatko. Snažím sa.“

Sophie si vzala nikon, odviedla Emmu k oknu a tam ju posadila. „Pozrite sa na toto.“ Ukázala žene prvé zábery a potom tie, keď medzi nich dobehol Griff. Moment prekvapenia mal skvelý účinok. Predtým napäté tváre detí sa uvoľnili v smiechu a radosť. „Nevyzerajú tu prirodzenejšie? Smelšie?“

„Preto chcete toho psa priviesť naspäť? Aby sme mali viac takýchto fotografií?“ potiahla nosom Emma. „Nebude to však dokonalé.“

„Nie, no bude to neformálne a uvoľnenejšie. Ľudia sa pri pohľade na ne usmiejú. Verte mi,“ ubezpečovala ju Sophie. „Budú skvelé. Len trochu iné. A nemusíte za ne ani platiť.“

2. kapitola

O ŠTYRIDSAT MINÚT RODINA OPUSTILA HOTEL. Z OKNA NA poschodí Josh sledoval, ako jej členovia v daždi bežia cez parkovisko a nastupujú do modrého vozidla. Zdalo sa, že incident pri fotení ich až tak veľmi nepoznačil.

Na prízemí našiel fotografku, ktorá energicky upratovala miestnosť s cieľom vrátiť ju do pôvodného stavu. Griff bol vyčerpaný a pokojne driemal na koberčeku pred kozubom. *Typické.*

Žena si nevšimla, že ju niekto pozoruje, zdvihla zablatený kus látky s odtlačkami labiek a zbalila ho do kovového kufríka. Potom sňala zo stojana plátno slúžiace ako pozadie, zvinula ho a vložila do dlhej lepenkovej tuby. Nepravidelne zastrihnuté vlasy jej hrali všetkými odtieňmi plavej a kým pracovala, poskakovali jej okolo pliec. Odev si zvolila šťastne – čierne tričko s dlhými rukávami a sivé džínsy –, takže stopy po Griffových zablatených labkách nebolo vidno. Rukávy mala vyhrnuté a okolo ľavého zápästia jej štrngotala kopa strieborných náramkov. Horná polovica jej tela pôsobila prirodzene a spodná mala pekné krivky, čo sa Joshovi veľmi páčilo. V Los Angeles sa dievčatá usilovali vyzeráť ako Barbie. Potom bolo pre ne náročné stáť vzpriamene.

„Takmer hotovo... och, to ste vy.“ Otočila sa, zbadala ho medzi dvermi a vystrela sa. Kývla hlavou na Griffa a spýtala sa: „Prišli ste poňho? Je zničený. Práve som dofotila.“

„Viem, videl som ich odchádzať. Veľmi ma to mrzí. Dot ma pred tým otváraním dverí varovala,“ priznal. „Jednoducho

mi to vypadlo z pamäti. Mohli by sme z toho viniť pásmovú chorobu?“

Prísne sa naňho pozrela. „Iba ak ste úplne neschopný. Mali ste týždeň na to, aby ste sa z toho vyspali.“

Oči mala jasné a žiarivé, striebornosivej farby s veľmi bielymi bielkami.

Pekne tvarované obočie bolo tmavé s náznakom zlatého odtieňa a na ľavom spánku bola ušpinená od blata.

Nikdy predtým ten výraz nepoužil, no ako ju sledoval, nadobudol pocit, že tá žena má radosť zo života.

„To je pravda,“ pokorne sklonil hlavu. „Môžem si za to sám. Tak ako to dopadlo?“

„Podťe bližšie a ukážem vám to.“ Viedla ho krížom cez miestnosť k fotoaparátu. Vzala ho do rúk a najskôr Joshovi ukázala šesť fotiek pred Griffovým vpádom a potom fotografie po ňom.

„Sú skvelé!“ zhodnotil Josh, ohromený výsledkom. „Takže to napokon nebola až taká tragédia.“

„Len preto, lebo som génus,“ súhlasila spokojne.

Jej prístup sa mu páčil. „Ako sa voláte?“

„Sophie.“

„Teší ma. Ja som Josh.“

„Viem. Nevšimli ste si, ako si o vás všetci šepkajú, odkedy ste prišli?“

„Ani nie. Teda, možno trochu. Po chvíli si to človek prestane uvedomovať.“ Zamyslel sa. „Máte vizitku?“

Namiesto odpovede siahla do bočného vrečka veľkej čiernej plátennej tašky, vybrala z neho obálku, z nej vytiahla malú kartičku a podala mu ju.

Fotografka Sophie Wellsová. Portréty, svadby, firemné fotenie, bolo napísané strieborným písmom na čiernom podklade. Nachádzali sa tam aj jej kontaktné údaje. Josh si všimol, že okrem jednoduchých strieborných náramkov má na ľavom zápästí aj jeden, z ktorého visí kľúč. Načiahol sa a zľahka sa ho dotkol. „Od čoho je?“

„Od mojej tajnej bezpečnostnej schránky vo švajčiarskej banke.“

„Úžasné. Netušil som, že používajú fabky.“

Na ľavom líci sa jej objavila jamka. „Začala som ho tam nosiť po tom, čo som sa tri razy v jednom týždni vymkla.“

„Počujte, stále sa cítim zle pre ten incident.“

„Netrápte sa. Ubezpečila som Emmu, že fotky dostane zadarmo.“

„Lenže to znamená, že máte stratu vy. Čo je ešte horšie.“

Sophie pokrútila hlavou. „Napokon sa všetkým páčilo, ako zábery vyzerajú, a tak Emma chce zaplatiť.“

„A čo ich šaty?“

„Bývajú na farme. Emma vie, ako také flaky vyprať.“

„No keď som sem prišiel, plakala.“

„Áno, ale to nebola vaša chyba. Gratulujem,“ usmiala sa vesele, „máte šťastný deň. Nikto vás neviní.“

Ženy. Nikdy im poriadne nerozumel. Výsledok bol však pozitívny. Josha rozptyľovali Sophiine dlhé mihalnice. *Sú aj tie pod vrstvou maskary trochu zlaté?* „Tak fajn. Ak teda nemáte mojou vinou nijaké problémy. Môžem sa vás spýtať niečo osobné?“

„Skúste.“

Jej uvoľnený úsmev, hravý humor a otvorenosť ho očarovali. Dobré, aj telo mala dokonalé. „Ste zadaná? Schádzate sa s niekým?“

Keby to tak bolo, musel by prejaviť typickú, dobre mienenú ľútosť: „Hm, to je škoda,“ a nechať to tak.

„Ja? Ach, vôbec nie,“ pokrútila hlavou. „Ja som voľná ako vták.“

Skvelé. Jej úprimnosť ho potešila, a tak pokračoval: „Išli by ste so mnou niekedy večer na večeru?“

„Hm, áno, muselo by to byť večer,“ prikývla vážne. „Inak by to už bol obed alebo raňajky.“

„Máte pravdu,“ súhlasil. „Ak by ste chceli, môžeme to urobiť aj dnes.“ *Vyvíja sa to výborne.*

„Och, nemôžem.“

„Rozumiem, je to narýchlo. Tak v piatok? Či v sobotu? Kedy vám to vyhovuje?“

Ešte kým rozprával, Sophie záporne triasla hlavou. „Prepáčte, nie... teda, ďakujem za pozvanie, ale nemôžem ísť s vami na večeru.“

„Aha,“ zamrmal zarazený Josh. „Vôbec nikdy?“

„Nie.“

„Hm, dobre teda.“ Nebolo to však ani zďaleka dobré. *Čo sa deje? Má doma dieťa či starého príbuzného, o ktorého sa musí starať?* „Smiem sa spýtať prečo?“

Oči jej zažiarili. „Božemôj, hádam ste sa neurazili.“

„Isteže nie,“ klamal Josh.

Sophie sa naňho znalecky uškrnula. „Myslím si, že áno. No nemusíte sa cítiť dotknutý. Mám jednoducho priveľa práce.“

„Takže možno o niekoľko týždňov?“ Nemohol uveriť, že v tom pokračuje.

„Pozrite, lichotí mi to, ale nie. Jednoducho nechcem ísť na večeru... s nikým.“

Au, pichlo ho pri srdci.

„V poriadku.“ Kiežby s tým nebol vôbec začal.

„Prepáčte.“

Smutne sa usmial. „Nič sa nedeje, stačí zopár mesiacov a moje ego sa opäť spamätá. Dostanem sa z toho.“

„Nie je to vami,“ šklbalo jej kútikmi. „Môžem za to ja.“

Uťahuje si zo mňa.

„Očividne,“ zhodnotil.

Presne v tej istej chvíli, keď Sophie odmietala Josha, jeho starká Dot na druhom konci hotela premýšľala, ako má dať košom istému mužovi.

Ach, bože, toto nikdy nie je jednoduché. Nechcela som toho pána raniť, no aj tak.

„Tak čo povieš? Takáto ponuka sa neodmieta, však? Golfový klub organizuje skvelé večierky!“ Fúzy Edgara Morleyho sa pri

tej myšlienke veselo naježili. „Témou sú päťdesiate roky minulého storočia. Naša éra! Všetci sa vyobliekajú. Minulý rok najali dvojníka Elvisa, aby mal ten večer šmrnc!“

Ešte stále predávajú v obchodoch vodu po holení Old Spice alebo si Edgar nakúpil niekoľko balení a doteraz ich zužitkováva?

Pri pomyslení na to, ako Edgar tancuje v úzkych nohaviciach, sa takmer rozosmiala.

Lenže ten muž bol osamelý. Vedela o tom, lebo sa jej s tým veľa ráz zveril. Ovdovel len pred rokom, no zúfalo sa snažil nájsť si novú manželku. Túžil po spoločnosti a po niekom, kto by sa oňho postaral, pretože si nedokázal absolútne nič uvariť. Preto sa zameral na všetky ženy približne vhodného veku a zvlášť na Dot.

Bolo to smutné a súcitila s ním, ale bola rozhodnutá, že na večierok v štýle päťdesiatych rokov bude musieť Edgar pozvať niekoho iného.

„Hovoril si na budúcu sobotu? Ach, Edgar, obávam sa, že vtedy už mám niečo iné.“

„Skutočne? Och, to je škoda.“ Šípil, že to nie je celkom pravda, a spýtal sa: „Kam sa chystáš?“

„Na oslavu. S Lawrenceom.“ Tentoraz dokonca hovorila pravdu.

Jej odpoveď Edgara prekvapila tak veľmi, že mu neupravené obočie vyletelo navrch čela. „S твоjím bývalým manželom? Pche,“ odfrkol nesúhlasne. „Ak mám byť úprimný, divím sa ti, že sa s ním stykáš po tom, čo ti urobil.“

„Nuž, áno. Ten večierok organizujú naši spoloční známi. Buď môžeme ísť osve, celú noc sa vzájomne ignorovať, a tak pokaziť všetkým náladu, alebo sa budeme správať ako dospelí a objavíme sa tam spolu.“

Sklamaný Edgar ešte chvíľu nespokojne fučal. „Ja iba tvrdím, že si to nezaslúži.“

„Viem.“ *Je načase vrátiť sa k práci.* Pozrela sa na hodinky, zadržala sa ustarane a rýchlo dodala: „Dobré na tom je, že aj Lawrence si to uvedomuje.“

3. kapitola

BOLO SOBOTNÉ RÁNO A TULA KAYOVÁ SA CÍTLA PREVINILO. No nie až tak veľmi. Inak by práve necestovala po diaľnici z Birminghamu do St. Carys.

Ako však mohla odolať? Posledné tri týždne pracovala ako divá. *Zaslúžim si oddych. Nemôžem sa predsa iba presúvať daždivými a špinavými ulicami Astonu medzi robotou a bytom.* Keď sa včera počasie zmenilo, vykuklo slnko a teplota sa vyšplhala na vyše dvadsať stupňov, všetkým sa zlepšila nálada. Tule to však nestačilo. Počas prestávky medzi obednou a večernou zmenou surfovala po internete a pozerala si aktuálne zábery z Mariscombijskej pláže.

Predpoveď sľubovala slnko celý víkend a to rozhodlo. Prvá teplá vlna pred letom. Vzala do ruky mobil a poslala Sophie správu.

Ahoj, máš cez víkend veľa práce?

Nechcela sa však vopred priveľmi tešiť. Mienila zájsť do St. Carys a nič ju nemohlo zastaviť, ani keby Sophie musela robiť, no bez nej by to už nebolo ono.

Cink, ozval sa telefón a zobrazil odpoveď: *Len niekoľko hodín v nedeľu dopoludnia, inak som voľná. A máme tu slnko! Prídeš???*

Nemala by som. No urobím to, pomyslela si Tula.

Áno, odpísala, ak Ti to neprekáža.

Sophie zareagovala okamžite: *Vôbec nie. Hurá! Zabavíme sa! Xx*

A tak bolo rozhodnuté. Tula radostne vylovila zo šatníka letné oblečenie, zbalila si malý kufor a vrátila sa do Baileyho baru, aby si odrobila večernú zmenu.

Ako profesionálna kriminálnička obratne niekoľko ráz utrúsila zopár poznámok, ktoré mali skrytú úlohu. Dobre, to, čo robila, bolo zlé, ale nikdy predtým nič také nespravila. *Nemá však každý raz za čas nárok na deň na zotavenie?* Niektorí ľudia si vzali také voľno každý mesiac a ich svedomie sa tým vôbec nezaťažovalo.

A tak celý večer tvrdo pracovala a akoby mimochodom spomenula, že jej spolubývajúca varí karí s krevetami a Tula dúfa, že jej dievčina trochu nechá, lebo je veľmi hladná. O polnoci, keď odchádzala domov, nahlas premýšľala, či si nemá kúpiť hranolčeky. Potom si akože spomenula na to lahodné krevetové karí, ktoré ju čakalo doma v kuchyni.

Všetko mala do detailov naplánované.

Plánovala vyraziť už o piatej ráno, aby sa vyhla dopravnej zápche, ktorá by v nádherný slnečný deň mohla byť priam nočnou morou. Po tristo štyridsiatich šiestich kilometroch a takmer štyroch hodinách šoférovania konečne dorazila do St. Carys. Nadšene sa rozhliadala po okolí, ktoré si mohla užívať na vlastné oči, nelen na počítačovej obrazovke. *Áno! Skutočne sa mi oplátilo vziať si deň na zotavenie. Ach, to more! Leskne sa ako nádherné tyrkysové sáři a v diaľke sa farebne zlieva s oblohou.* Naplno vnímala, ako jej nad hlavou škriekajú čajky, a nos jej naplnila vôňa čerstvého vzduchu. Takmer cítila na jazyku soľ. Teplo slnečných lúčov v Cornwalle akýmsi zázrakom pôsobilo na pokožke príjemnejšie ako doma v Birminghame.

Tula prešla po kľukatej ceste k mestu, auto nechala na parkovisku a vbehla do pekárne na pobreží, aby kúpila tamojšie pirôžky a štyri teplé jablkové šišky.

Sophie otvorila dvere a na privítanie roztvorila náručie: „Júj, už si tu! Skvelé! A zároveň musím povedať fuj,“ pokrčila nosom. „Ešte nie je ani deväť hodín a už si začala.“

„Nemohla som si pomôcť.“ Tula vôbec necítila vinu. Pirohy zjedla ako súčasť užívania si výletu. Oslávila tým svoj príchod.